

Nedsættelsen af Understøttelse til Dispensator Drtmann, bemærke, at jeg naturligvis hellere havde set, at man havde holdt sig til den foreslåede Understøttelse, som nærmere sig de almindelige Pensionsregler. Da imidlertid hele Udvalget er enigt, skal jeg selvfølgelig acceptere Nedsættelsen. — Paa § 26 beklager jeg, at Forslaget under Nr. 325, om en ny Konto, kun har fundet Tilslutning hos et Mindretal. Maaſke Grunden dertil var, at Forslaget er kommet ſaa ſent frem. Jeg kan meget godt forſtaa, at naar Noget kræver en vidtløftig Undersøgelse, er det ikke heldigt, at det kommer ſaa ſent frem; men her kunde det ikke ſte tidligere. Krigsministeriet fik først de nødvendige Oplysninger i de allerſidſte Dage af Maret, og da der dog ſkulde finde Forhandlinger Sted med Marineministeriet, inden Forslaget kom frem, kunde det først komme frem noget ind i Januar Maaned. Jeg har egentlig ogſaa troet, det var tidſnok. Det er et temmelig kompliceret Spørgſmaal. Forslaget er baſeret paa en Overenskomst mellem Havnevæſenet, Krigsministeriet og Marineministeriet. Det, der har givet Anledning til Forlangendet, var nogle Træboldværkers Brøſtfældighed ved Lynetten, hvad der har været konſtateret i flere Aar, og derfor har der gjentagne Gange været forlangt Beløb dertil paa tidligere Finantslove. Det er det, der har givet Anledning til Forhandlingerne, idet det blev Krigsministeriet bekendt, af Marineministeriet ønskede Plads ude paa Søbefæſtningen til ſine Vagermærker og den Slags Ting, og at Havnevæſenet ønskede en Forandring i Havnens Form ved Lynetten, ſom vilde være gunſtigere for Havneforholdene, og da Havnevæſenet, naar det kunde opnaa en ſaadan Forandring, tilbød at ville hjælpe Marineministeriet paa Søbefæſtningen med Byld, ſaaledes at Pladsen kunde blive udvidet og derved blive Rum for denne Vagerſtation, forekommer det Hele mig at være et meget henſigtsmæssigt Foretagende. Jeg kan derfor kan beklage, at man ikke har villet gaa ind derpaa. Jeg ſkal dernæſt ganſke kort omtale de 3 Vædringsforſlag Nr. 326—28, ſom jeg maa tillægge en ſæregen Betydning. Jeg tror, at det allerede ved Udtalelſer derom ved 2den Behandling er paavist, at diſſe Bevil-

linger ere aldeles nødvendige, hvis man overhovedet vil vente i paakommende Tilfælde at kunne faae den Nytte af Søbefæſtningen, ſom man efter de ikke ganſke ſmaa Summer, ſom i Løbet af en længere Aarrække ere anvendte derpaa, maa være berettiget til at forlange. Jeg ſkal minde om, at de Kanoner, man ønskede ombyttede, ere over 20 Aar gamle, at det er opriflede, glatløbende Kanoner, de eldſte riflede Kanoner, ſom eksistere, ſaa gamle, at det ikke kunde falde nogen anden europæiſt Stat ind, ja ikke en Gang Ny-Holland eller Australien, at ſætte ſaadanne Kanoner op paa et Batteri, der oveniſjødet ſtaar i første Linie. Det Samme gjælder for Krudtmagaſtinerne, hvis Konſtruktion ſtammer fra Overveieſer, der ere foretagne for 15 Aar ſiden. Efter de nu foreliggende Erfaringer vilde de virkelig være aldeles utilſtræffelige. Der har i de ſenere Aar fundet ſaa mange Forhandlinger Sted her i Thinget om Artilleriets nyeste Udvikling, at man virkelig ſkulde tro, det maatte ſtaa klart for en ſtor Del af dette Things Medlemmer, ſom have været til Stede under diſſe Forhandlinger, at det virkelig er nødvendigt at tage Hensyn til Artilleriets Udvikling, naar man vil vente at faae noget Udbytte af den her omhandlede Inſtitution.

Jeg ſkal nu kun til Slutning gjøre en Betragtning gjældende, ſom er af en mere almindelig Natur. Den ærede Ordfører udtalte ved 2den Behandling, at han mente, at man her hjemme parodierede Stormagterne, og at der var den Forſkel mellem de ſtore Militærmagter og os, at de gav mange Penge ud og ogſaa fik Meget for dem, medens vi ogſaa gav mange Penge ud, men kun fik Lidt for dem. Det er muligt, at han har Ret i denne Betragtning. Jeg vil dog ſige, at hvis det er Tilfældet, at vi her give mange Penge ud og Intet faae for dem, kan virkelig det høie Thing ikke komme bort fra ſin Del af Anſvaret. Det maa erindres, at Krigsministeriet er bundet til den givne Hærorrdning, det er bundet til de aarlige Finantslove, der beſtemmer i de mindſte Detailler, hvad Pengene ſkulle bruges til, og hvis det ærede Medlem har Ret i ſin Betragtning, da bærer det høie Thing og det ærede Medlem ogſaa ſin Del af Anſvaret derfor. Men jeg tror iøvrigt, at der til Grund for denne Udtalelſe ligger en viſtnok noget urigtig Betragtning,